

Arrest

nr. 96 412 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'al Husseinia' in Bagdad. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. U zou van 2005 tot 2006 samen met uw broer H.(...) op de Amerikaanse legerbasis 'Falluja' hebben gewerkt. Uw broer zou er voor het Amerikaans leger hebben getolkt en u zou chauffeur zijn geweest. In 2006 zou u ontslag hebben genomen uit de legerbasis om vervolgingsproblemen met gewapende verzetsgroepen te voorkomen. Uw broer H.(...) zou nog tot 2008 voor het Amerikaans leger hebben getolkt. Hierna zou hij door bedreigingen van gewapende verzetsgroepen Irak zijn ontvlucht en naar de VSA

zijn geëmigreerd. Op 17 april 2007 zou u als bewaker zijn tewerkgesteld bij 'Rusafa 2' (tweede gevangenis) bij de dienst 'Reïntegratie van Gevangenen' ('Dairat al Tasfirat') in de wijk 'al Shahb' in Bagdad. In oktober 2010 zou u tot 'officier in wacht' zijn benoemd en verantwoordelijk zijn geweest voor een bewakingsploeg van gedetineerden. Ook uw broer M.(...) zou op de dienst 'Reïntegratie van Gevangenen' hebben gewerkt maar op de ICT-afdeling. Hij zou belast zijn geweest met de digitalisering en informatisering van gerechtelijke dossiers van gedetineerden. Omstreeks april 2010 zou uw broer M.(...) een dreigtelefoon hebben ontvangen van een onbekende groepering. Hij zou zijn bevolen gegevens te wijzigen in een gerechtelijk dossier van een gedetineerde, verdacht van terrorisme opdat deze strafvermindering zou krijgen. Uw broer zou dit geweigerd hebben en op 31 mei 2010 zijn ontvoerd door onbekenden. Sindsdien zou hij zijn vermist. Uzelf zou op 4 november 2010 's nachts voor uw huis bezoek hebben gekregen van drie onbekende mannen. Ze zouden behoren tot sjiïtische milities en van u hebben geëist een gedetineerde van uw cel die verdacht zou worden van terrorisme uit de gevangenis te helpen ontsnappen. U zou bedenktijd hebben gekregen en ze zouden u verteld hebben een paar dagen later terug te zullen komen. U zou de volgende dag naar uw werk zijn geweest en er verlof hebben aangevraagd. U zou het incident niet hebben gemeld aan uw overste noch aan uw twee collega's officieren in wacht met wie u in een beurtroolsysteem zou werken. U zou zijn ingetrokken bij uw oom in de wijk 'al Shahb' in Bagdad tot 9 december 2010. Uw belagers zouden drie dagen na hun eerste bezoek opnieuw bij u thuis zijn gekomen op zoek naar u. Ze zouden uw vader verteld hebben u te zullen doden indien u zich niet in uw wijk zou aanmelden. U zou hetzelfde lot ondergaan als uw ontvoerde en vermiste broer. Op 9 december 2010 zou u met een vervalst Iraaks paspoort Turkije zijn ingereisd en vervolgens clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsproblemen.

Vooreerst dient aangestipt dat u met betrekking tot de gevangene die u zou hebben moeten laten ontsnappen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat deze persoon die verdacht werd van moorden en verdrijving van mensen met een andere religie nog niet op basis van artikel 4 van de antiterrorismewet zou zijn veroordeeld door een Iraakse rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 8, p. 9). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat hij voor zijn gepleegde moorden reeds zou zijn veroordeeld door het Iraaks strafhof. Enkel voor zijn verdrijving van mensen met een andere religie zou hij nog niet door een rechtbank zijn veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 4).

Verder kunnen er kanttekeningen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw bewering als zou de gevangenis waar u zou zijn tewerkgesteld verdachten op basis van artikel 4 van de antiterrorismewet opsluiten. U legde in dit verband immers enkele opvallende incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw gevangenis voornamelijk uit gedetineerden zou bestaan die misdrijven van gemeenrechtelijke aard zouden hebben gepleegd met een strafmaat van minder dan 10 jaar. Gedetineerden die terroristische misdrijven zouden hebben gepleegd zouden worden opgesloten in de Amerikaanse legerbasis 'Camp Crooper'. U verklaarde dat uw gevangenis zou zijn opgedeeld in 13 cellen of 'Rusafa's'. Enkel 'Rusafa 3' zou uit politieke gevangenen bestaan, namelijk Baathisten. In uw 'Rusafa 2' zouden uitzonderlijk naast gevangenen van gemeenrechtelijke misdrijven ook verdachten van artikel 4 van de antiterrorismewet zijn ondergebracht. Deze werden door het Amerikaans leger van 'Camp Crooper' naar uw cel overgebracht voor identificatie door getuigen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 6, p. 7). Gedurende uw tweede gehoor verklaarde u geheel anders dat ook in 'Rusafa 5' verdachten van artikel 4 van de antiterrorismewet zouden zijn ondergebracht. Meer nog, een 'Moqadam' (Commandant) van deze 'Rusafa' zou dertien ter dood veroordeelde gevangenen op basis van artikel 4 van de antiterrorismewet uit zijn cel hebben laten ontsnappen. Deze veroordeelden zouden hierdoor zijn ontkomen aan de doodstraf die normaliter op de dag volgend op hun ontsnapping zou hebben moeten plaatsvinden in het detentiecentrum 'Shuhba 5' in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8, p. 9). Het is echter zeer merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor geen melding heeft gemaakt van deze ter dood veroordeelde ontsnapte terroristen uit 'Rusafa 5', temeer daar deze personen op basis van artikel 4 van de antiterrorismewet waren veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat naast uw 'Rusafa 2' ook 'Rusafa 5' verdachten van terrorisme zou opsluiten (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Deze uitleg is niet overtuigend. Immers tijdens het eerste gehoor beklemtoonde u net hoe uitzonderlijk het was dat terroristen in uw gevangenis werden opgesloten

Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat verdachten van terrorisme in uw cel normaliter zes maanden in voorhechtenis worden geplaatst tot hun identificatie door getuigen. Deze voorhechtenis zou worden verlengd indien er nog geen identificatie door getuigen zou hebben plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 6, p. 7). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat de administratieve voorhechtenis in uw gevangenis maximum zes maanden zou bedragen. Deze periode zou nooit worden overschreden. Verdachten die tijdens de zes maanden voorhechtenis nog niet zouden zijn geïdentificeerd door getuigen zouden altijd worden overgebracht naar andere detentiecentra (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 2, p. 3).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u door leden van sjiitische milities gedwongen zijn om een gedetineerde verdacht van terrorisme uit uw gevangenis te helpen ontsnappen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat uw belagers een beroep zouden doen op u voor deze risicovolle opdracht, gelet op het feit dat ze u van haar noch pluim kenden en aldus geen zekerheid hadden of u tegen het beleid van uw gevangenis in voor hen partij zou kiezen. Immers, de kans was reëel dat u hun plannen zou saboteren door de Iraakse autoriteiten ervan in kennis te stellen. In dit verband verklaarde uzelf overigens dat uw belagers ongemaskerd naar u thuis zouden zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 5, p. 6 en gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 10, p. 11). Aldus kan aangenomen worden dat u zonder enig probleem een concrete persoonsbeschrijving had kunnen geven van hen. Dat ervaren terroristen op dergelijk roekeloze wijze te werk zouden gaan, is weinig geloofwaardig. Verder verklaarde uzelf dat uw gevangenis berucht zou zijn vanwege de grootschalige corruptie onder het gevangenispersoneel. Vele van uw collega's zouden vrijwillig samenwerken met terroristen om hen te helpen ontsnappen. U haalde zelfs aan dat er wekelijks twee verdachten van terrorisme met behulp van gevangenispersoneel uit uw gevangenis ontsnapten. Hierbij zouden ook hooggeplaatste officieren van uw gevangenis betrokken zijn (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8, p. 9, p. 10). Ter staving van deze corruptie van het gevangenispersoneel en van hun samenwerking met terroristen legde u een CD neer van een reportage uitgezonden door de Iraakse TV-zender Bagdadiya. De reportage gaat over een aantal personeelsleden van uw gevangenis die in samenwerking met terroristen gevangenen zouden hebben bewapend. Deze gedetineerden zouden na hun vrijlating wraak hebben genomen op onderzoeksofficieren en enkele personeelsleden van uw gevangenis. Volgens uw verklaringen zou zelfs Nouri al Maliki, de Eerste Minister in Irak, betrokken zijn bij de ontsnapping van zware criminelen en moordenaars uit de gevangenis 'al Haritha' (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9, p. 10 en gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 12, p. 13).

Op basis van het beeld dat u ophangt van de gevangenis waar u was tewerk gesteld en de wijdverbreide corruptie onder uw collega's is het onbegrijpelijk dat uw belagers precies u hebben benaderd om een gedetineerde te helpen ontsnappen. Immers men kan redelijkerwijze verwachten dat er onder uw collega's genoeg vrijwilligers waren om deze opdracht uit te voeren. Dat milities personeelsleden zouden benaderen die tegen hun wil een dergelijke risicovolle opdracht dienden uit te voeren, is weinig geloofwaardig. Uzelf verklaarde in dit verband onder druk te zijn gezet door uw belagers omdat ze reeds uw broer Moshtaba zouden hebben ontvoerd en laten verdwijnen. U zou zijn verteld hetzelfde lot te zullen ondergaan bij weigering van hun missie (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 5, p. 7). Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, er dient opgemerkt dat er met betrekking tot de geloofwaardigheid van deze vermeende ontvoering en verdwijning van uw broer ernstige twijfels zijn gerezen. Zo verklaarde u dat uw broer u eind april 2010 zou vertellen hebben een dreigtelefoon te hebben ontvangen van een groepering. Hij zou zijn bevolen gegevens in een gerechtelijk dossier van een gedetineerde, verdacht van terrorisme, te wijzigen opdat deze strafvermindering zou krijgen. U wist evenwel niet te vertellen door welke groepering uw broer telefonisch zou zijn bedreigd. Uw broer zou in een boze bui de groepering 'al Mehdi' hebben uitgescholden maar u niet vertellen hebben dat deze groepering hem zou hebben bedreigd. U zou hem dit ook niet hebben gevraagd. Ook zou uw broer de naam niet hebben opgegeven van de gedetineerde van wie hij het gerechtelijk dossier zou hebben moeten wijzigen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw broer u deze informatie niet zou hebben verschaft. U bent immers niet alleen zijn broer maar u werkte tevens in de zelfde gevangenis (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 3, p. 6). Bovendien verklaarde uzelf belast te zijn geweest met de bewaking van gedetineerden verdacht van terrorisme. Het is dan ook onbegrijpelijk dat uw broer u niet meer in detail heeft ingelicht over zijn problemen.

Vervolgens dient opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat enkel uw broer binnen zijn dienst toegang en controle zou hebben gehad tot de digitale en geïnformatiseerde strafrechtelijke dossiers van de gedetineerden (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 9 en gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Het is weinig aannemelijk dat er geen sprake zou zijn geweest van opvolging en controle door één of meerdere oversten, temeer daar het ging om gerechtelijke dossiers van openbare orde zoals terrorisme. Overigens dient aangenomen te worden dat van dergelijke gevoelige dossiers een

archief wordt aangelegd door de rechtbanken waardoor fraude door gevangenispersoneel kan worden opgespoord. Het is weinig aannemelijk dat wijzigingen in dergelijke gevoelige dossiers van openbare orde en veiligheid onopgemerkt zouden kunnen plaatsvinden en dat deze zouden kunnen leiden tot vroegtijdige vrijlating.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven volledig de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw broer. Uw voorgelegde proces verbaal van de politie omtrent de ontvoering en verdwijning van uw broer, het onderzoeksrapport van de onderzoeksrechter en een seining van de politie van de verdwijning van uw broer gericht naar alle politiediensten in Irak vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Immers, al deze documenten betreffen kopies (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 11, p. 12). De authenticiteit van deze documenten kan aldus niet worden nagegaan. Bovendien legde u geen enkel identiteitsdocument neer van uw broer Moshtaba neer waardoor uw verwantschap met deze persoon niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De voorgelegde kopie van zijn toegangsbadge tot de gevangenis is niet afdoende als identiteitsdocument. Bovendien betreft het slechts een kopie van één zijde van de badge waardoor niet alle informatie vermeld is. Ook het voorgelegde krantenartikel over de ontvoering en verdwijning van Moshtaba en het toelatingsdocument van de rechter om dit artikel te publiceren zeggen niets over uw verwantschap met Moshtaba. Het toelatingsdocument van de rechter voor publicatie van het artikel betreft eveneens slechts een kopie en geenszins een origineel. In verband met de aanstellingsdocumenten van Moshtaba bij de dienst 'Reintegratie van Gevangenen' dient opnieuw te worden opgemerkt dat geen uitsluitsel verkregen kan worden van uw verwantschap met deze persoon.

Voorts dient vastgesteld dat het zeer merkwaardig is dat u het incident met uw belagers om een gedetineerde te helpen ontsnappen niet heeft gemeld aan uw overste noch aan uw collega's 'officieren in wacht' met wie u in een beurtroolsysteem zou hebben gewerkt. Immers, deze collega's waken over dezelfde groep gedetineerden van uw cel met inbegrip van de persoon die u zou hebben moeten laten ontsnappen. Uw uitleg als zou u geen vertrouwen hebben gehad in uw collega's en angst hebben gekoesterd voor wraakacties door uw belagers (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 6, p. 7) is niet overtuigend. Immers, men mag redelijkerwijze verwachten dat een bewaker die benaderd wordt door een terroristische groepering om een gedetineerde te helpen ontsnappen, op zijn minst enige concrete stappen zou hebben ondernomen om na te gaan of zijn collega's een gelijkaardige opdracht zouden hebben gekregen. Dat er onder het gevangenispersoneel veel corruptie heerst, doet hieraan geen afbreuk. Immers door u hierover te informeren kon u uw eigen vervolgingsrisico beter inschatten. Uw uitleg als zou u zijn benaderd door een sjiietische militie omdat u in een sjiietische wijk zou wonen dewelke onder controle staat van deze militie is niet overtuigend. Immers, uzelf verklaarde dat uw beide collega's 'officieren in wacht' ook in sjiietische wijken wonen. Eén zou zelfs in Sadr-city wonen, een bolwerk van sjiietische milities als 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 5, p. 6).

U heeft onvoldoende persoonlijke of concrete elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn. Uw voorgelegde foto's waarin u samen met uw broer Homan figureert met Amerikaanse militairen op de Amerikaanse legerbasis 'Falluja' waar u destijds tot 2006 heeft gewerkt, de identiteits- en werkdocumenten van uw broer Homam bij het Amerikaans leger en zijn verblijfsdocument uit de VSA alsook een verklaringsattest van een Amerikaanse officier dat uw broer vanwege zijn beroep als tolk voor de Amerikanen bedreigd werd door verzetsgroepen bewijzen weliswaar de voormalige tewerkstelling van deze broer voor het Amerikaans leger en zijn emigratie naar de VSA in 2008 maar werpen geen ander licht op uw asielaanvraag. Immers, uzelf verklaarde tot 2006 samen met deze broer op de Amerikaanse legerbasis 'Falluja' te hebben gewerkt. U zou in 2006 ontslag hebben genomen om vervolgingsproblemen met verzetsgroepen te vermijden. Sinds uw ontslag uit de legerbasis 'Falluja' zou u geen persoonlijke vervolgingsproblemen gehad hebben met verzetsgroepen en/of milities. Pas op 4 november 2010, vier jaar na uw ontslag uit de legerbasis 'Falluja', zou u problemen hebben gekregen met milities omdat u geweigerd zou hebben voor hen een gevangene uit uw gevangenis te helpen ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 2, p. 3, p. 4, p. 8). U heeft aldus niet aannemelijk kunnen maken dat u vanwege het voormalige beroep van uw broer Homan als tolk en vanwege uw beroep als chauffeur voor het Amerikaans leger geviséerd zou zijn geweest door milities.

Tenslotte bewijzen uw voorgelegde identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, het woonattest van uw vader, de rantsoenkaart en uw twee werkbades bij de dienst 'Reintegratie van Gevangenen' wel uw identiteit, afkomst en tewerkstelling voor deze gevangenis, maar voegen ze geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art.

48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker ontkent dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gedetineerde die hij moest vrijlaten en voert aan dat zijn verklaringen, afgelegd bij zijn tweede gehoor, hoogstens een precisering zijn van zijn eerdere verklaringen. Verzoeker wenst hierbij wel nog op te merken dat de nota's, gemaakt door zijn raadvrouw, meer gedetailleerd zijn dan de nota's van de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal die niet alle subvragen heeft genoteerd en eigen antwoorden maakte. Verzoeker meent dan ook dat het opmerkelijk is dat de nota's in die mate kunnen verschillen dat er verkeerdelijk wordt besloten tot het bestaan van tegenstrijdigheden.

Verzoeker ontkent voorts dat hij incoherente verklaringen aflegde aangaande het opsluiten van verdachten op basis van artikel 4 van de antiterrorismewet. Ook hier zijn de verklaringen niet tegenstrijdig, doch slechts aanvullend. Verzoeker wijst erop dat hij, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal opwerpt, ook tijdens zijn eerste gehoor heeft verteld over de ontsnapping van ter dood veroordeelde terroristen uit "Rusafa 5". Hij voert voorts aan dat tijdens het eerste gehoor niet werd ingegaan op de verschillende "Rusafa's", terwijl tijdens het tweede gehoor wel meer details werden gevraagd. Bijgevolg heeft verzoeker tijdens het tweede gehoor meer gespecificeerde verklaringen afgelegd. Verzoeker wijst er voorts nog op dat zijn verklaringen betreffende de structuur van de gevangenis waar hij werkte alsook de taken van de verschillende "Rusafa's" objectief kon worden nagegaan, wat de commissaris-generaal evenwel heeft nagelaten.

Verzoeker merkt verder op dat zijn verklaringen aangaande het al dan niet verlengen van de voorhechtenis verkeerd begrepen zijn en stelt dan ook dat er geen verschil is tussen zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste gehoor en deze afgelegd bij zijn tweede gehoor. Hij merkt ook hierbij op dat het nuanceverschil in zijn verklaringen duidelijk blijkt uit de nota's van zijn raadvrouw. Ter verduidelijking wijst verzoeker er nog op dat het zo is dat gedetineerden worden doorgestuurd naar de rechtbank als er geen getuigen zijn binnen de zes maanden. Pas als er een nieuwe klacht is in het kader van een ander misdrijf, waarvoor opnieuw identificatie nodig is, dient de veroordeelde langer te blijven, louter en alleen in functie van de identificatie in kader van het nieuwe misdrijf.

Verzoeker meent voorts dat het wel degelijk begrijpelijk is waarom hij door de terroristen werd aangesproken om met hen samen te werken. Hij verwijst hierbij naar het feit dat zijn broer reeds door hen werd ontvoerd – bij het tweede contact werd door de terroristen uitdrukkelijk verwezen naar zijn broer – en bijgevolg gingen zij ervan uit dat verzoeker niet kon/zou weigeren de opdracht uit te voeren. Naar verzoekers mening kan dan ook geenszins worden gesteld dat de terroristen roekeloos te werk gingen. Dat verzoeker door de terroristen wordt gezocht, blijkt voorts uit het feit dat er recent een dreigbrief werd gevonden bij het ouderlijk huis. Verzoeker vermoedt dat het "Sadr kantoor" ervan uitging dat hij naar Irak was teruggekeerd omdat zijn vader recent naar Mukhtar ging om een document van woonst te verkrijgen, teneinde het werk bij het ministerie van onderwijs terug te krijgen indien verzoeker naar Irak zou terugkeren.

Betreffende de twijfels aangaande de ontvoering van verzoekers broer, stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het weergeven van subjectieve overwegingen. Hij wijst erop dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd betreffende de werkzaamheden van zijn broer én hiervan bovendien documenten heeft voorgelegd. Ook al gaat het hier om loutere kopieën, naar verzoekers mening moeten deze in overweging worden genomen. Verzoeker merkt voorts op dat ook de stelling van de commissaris-generaal dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekers broer de enige was die toegang had tot, en controle had op, digitale en geïnformatiseerde gerechtelijke dossiers van de gedetineerden, louter subjectief is. De commissaris-generaal had nochtans de mogelijkheid verzoekers verklaringen objectief na te gaan. Ook voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal nooit eerder bemerkingen heeft gemaakt omtrent de verwantschap tussen hem en zijn broer M. en maakt voorbehoud teneinde de nodige stukken hieromtrent te verkrijgen. Hij wijst tot slot op de inspanningen die hij heeft geleverd desbetreffend bijkomende stukken te krijgen (zie stukken 21 en 22 van onderhavig verzoekschrift).

Verzoeker merkt voorts op dat ook de stelling van de commissaris-generaal, dat hij het incident met zijn belagers niet gemeld heeft bij zijn oversten zeer merkwaardig is, een subjectieve overweging is. Rekening houdend met hetgeen gebeurde met verzoekers broer én gezien de algemeen gekende

praktijk van corruptie in de gevangenissen, meent verzoeker dat zijn reactie om het niet te melden aan zijn oversten, geenszins opmerkelijk is.

Verzoeker meent dat de door hem voorgelegde documenten wel een ander licht werpen op zijn asielrelaas. Hij merkt op dat de documenten aangaande zijn vorige tewerkstelling op de legerbasis "Falluja" en de tewerkstelling van zijn broer H. aldaar, en de problemen die H. omwille van zijn werkzaamheden heeft ondervonden en zijn daaropvolgende emigratie naar de US bijdragen tot de gegrondheid van verzoekers eigen vrees. De bedreigingen ondergaan door naaste familieleden van verzoeker dragen bij tot zijn eigen gevoelens van machteloosheid tegen de bedreigingen van terreurgroeperingen. Tot slot werpt verzoeker op dat hij ook twee werkbadges heeft voorgelegd waarvan de commissaris-generaal zelf erkent dat deze verzoekers tewerkstelling bevestigt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoonst dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie.

Er worden bepaalde risicogroepen geviseerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvluchtten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *"De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen"*. Verzoeker is één van de pechvogels die na het jaareinde van 2011 een beslissing kreeg en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is geen objectieve reden waarom hij langer moest wachten op zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn tewerkstelling en dat er in de bestreden beslissing te lezen valt dat de aanslagen in Bagdad gericht worden tegen bepaalde risicogroepen waaronder ambtenaren.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *"vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?"*.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikels, een e-mailbericht van de medeoprichter van Iraq Body Count, een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, nota's van de raadvrouw van verzoeker die werden genomen tijdens het eerste en tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een e-mail van 26 augustus 2011 met hierbij gevoegd badges, een familiefoto en een foto van verzoeker zijn broer als militair, een e-mail van 8 september 2011 met hierbij gevoegd een attest van woonst van verzoekers broer, verblijfsvergunning van verzoekers broer in Amerika, een attest van woonst van verzoeker en een attest van gezinssamenstelling waarop zowel verzoeker als zijn broer staan vermeld.

Per brief van 21 juni 2012 bezorgt verzoeker de Raad volgende stukken: kopie met vertaling van het vonnis met betrekking tot de verdachte over wie aan verzoeker werd gevraagd om hem te helpen ontsnappen, foto's van het opsporingsbericht van verzoekers broer met vertaling, kopie met vertaling

van de identiteitskaart van verzoekers broer, kopie met vertaling van het bewijs van Iraakse nationaliteit van verzoekers broer, document van DHL waarmee verzoeker de documenten ontvangen heeft.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een foto neer waarop naar eigen zeggen hemzelf en zijn broer staan afgebeeld.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de gevangene die hij zou hebben moeten laten ontsnappen en inzake de werking van de gevangenis waar hij zou hebben gewerkt, (ii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers belagers een beroep zouden doen op hem voor een dergelijke risicovolle opdracht, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van verzoekers broer en de documenten die in dat verband werden neergelegd louter fotokopieën zijn, (iv) het merkwaardig is dat verzoeker het incident niet heeft gemeld aan zijn collega's of oversten, (v) verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij omwille van het voormalig beroep van zijn broer H. als tolk en omwille van zijn beroep als chauffeur voor het Amerikaanse leger gevisieerd zou zijn geweest door milities, en (vi) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas gelet op de verscheidene tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegt omtrent enkele kernaspecten in zijn asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat de gevangene die hij zou moeten laten ontsnappen nog niet veroordeeld was voor de moorden en de verdrijving van mensen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8), terwijl verzoeker tijdens zijn tweede gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat de persoon in kwestie reeds door een Iraakse rechtbank was veroordeeld voor de moorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker verwijst naar de nota's van zijn raadvrouw teneinde deze tegenstrijdigheid te ontkrachten dient verzoeker er echter op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de voormelde vaststellingen te weerleggen. Onverminderd het voorgaande stelt de Raad vast dat deze nota's, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dezelfde verklaringen als de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal bevatten. Ook hier noteerde de raadvrouw als antwoord op de specifieke vraag of hij al veroordeeld [werd] voor die moorden en verdwijningen, "nog niet" (nota's raadvrouw, eerste gehoor, p. 12), terwijl bij het tweede gehoor genoteerd werd dat hij door een Iraakse rechtbank veroordeeld werd voor de moorden (nota's raadvrouw, tweede gehoor, p. 4). Waar verzoeker aanvoert dat hem tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of de gevangene reeds was veroordeeld voor artikel 4 van de anti-terroriswet, wijst de Raad erop dat deze stelling geen enkele steun vindt in

het administratief dossier. De vraag die aan verzoeker werd gesteld beperkte zich tot het louter nagaan of de gevangene reeds werd veroordeeld door de rechtbank – zonder enige verwijzing naar een specifiek artikel/wet op basis waarvan de veroordeling zou gebeuren/gebeurd zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 8).

De Raad kan verzoeker bijtreden daar waar hij stelt dat hij ook tijdens zijn eerste gehoor melding heeft gemaakt van de ontsnapping van 13 gedetineerden veroordeeld omwille van terrorisme (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, heeft hij tijdens zijn eerste gehoor niet aangehaald dat deze personen opgesloten zaten in en ontsnapten uit “Rusafa 5”; verzoeker maakte enkel melding van het feit dat deze gedetineerden normaal gezien de dag na hun ontsnapping zouden worden overgeplaatst naar de 5de afdeling van de gevangenis van Qadimiyah (stuk 5, gehoorverslag, p.11). Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker heeft verklaard dat de Muqaddem die de gedetineerden hielp ontsnappen, werkzaam was in “Rusafa 5” (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Dat tijdens het eerste gehoor niet werd ingegaan op de verschillende Rusafa's, kan niet overtuigen ter verschoning van voormelde vaststelling. Gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor duidelijk verklaarde dat personen die van terrorisme werden verdacht, werden overgebracht naar Camp Crooper, maar ook uitzonderlijk verbleven in zijn afdeling, namelijk “Rusafa 2” (stuk 5, gehoorverslag, p. 6 , 7), meent de Raad dan ook dat de verantwoordelijkheid bij verzoeker ligt om duidelijkheid te scheppen in zijn verklaringen wanneer hij later tijdens het eerste gehoor verwijst naar de ontsnapping van 13 gedetineerden veroordeeld omwille van terrorisme. Het komt aan verzoeker toe om tijdens zijn gehoor duidelijk en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Hoe dan ook, feit blijft dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor nergens heeft aangehaald dat ook in “Rusafa 5” personen verdacht van inbreuken op artikel 4 van de anti-terrorismewet zaten opgesloten. De Raad wijst erop dat tijdens de asielprocedure op de asielzoeker een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is voorts niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Inzake de vaststellingen omtrent de voorhechtenis in verzoekers afdeling merkt de Raad het volgende op. Uit het administratief dossier blijkt uitdrukkelijk dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat gedetineerden niet langer dan zes maanden in voorhechtenis konden genomen worden. Hij stelde ook nadien dat zes maanden het maximum was voor de voorhechtenis (stuk 4, gehoorverslag, p. 2 ,3), terwijl hij bij zijn eerste gehoor stelde dat het mogelijk was dat de voorhechtenis, ook na zes maanden, verlengd werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Indien het al zo zou zijn dat er mogelijkheid was tot verlenging van de voorhechtenis en dit afhankelijk zou zijn van een getuigenverklaring, is het geenszins onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij dit ook zo zou hebben weergegeven tijdens zijn beide gehoren. Rekening houdend met het feit dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of gedetineerden langer dan zes maanden in voorhechtenis konden worden genomen – en hem bijgevolg de kans werd geboden het nuanceverschil, waarnaar hij thans verwijst, duidelijk uiteen te zetten – kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet eensluidend zijn. Waar verzoeker ook hier weer verwijst naar de nota's van zijn raadvrouw, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd aangehaald inzake de objectiviteit ervan.

Waar verzoeker meent dat het wel begrijpelijk is waarom hij door de terroristen werd benaderd gelet op het feit dat verzoekers broer reeds werd ontvoerd en zij er bijgevolg vanuit gingen dat verzoeker niet zou kunnen weigeren de opdracht uit te voeren, gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal er terecht uitdrukkelijk op gewezen heeft dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker door terroristen zou zijn aangesproken om een opdracht uit te voeren voor hen, gezien zij verzoeker niet kenden en dus geen zicht hadden op zijn eventuele loyaliteit dan wel hen zou verklikken aan de Iraakse autoriteiten én gelet op verzoekers verklaringen dat er onder het gevangenispersoneel heel veel corruptie heerste en veel van verzoekers collega's vrijwillig samenwerkten met terroristen. Dat de terroristen ervan uitgingen dat verzoeker niet zou durven weigeren omdat zijn broer reeds door hen ontvoerd was, kan tot op zekere hoogte worden aangenomen. De commissaris-generaal heeft echter met recht reeds opgemerkt dat ernstig kan getwijfeld worden aan de vermeende ontvoering en verdwijning van verzoekers broer en dit gezien verzoekers ontoereikende kennis aangaande de problemen die zijn broer zou hebben gekend voorafgaand aan de ontvoering. Het is bovendien niet aannemelijk dat ervaren terroristen geen rekening zouden hebben gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker zou “instemmen” met hun vraag tot samenwerking louter en alleen om hen in de val te lokken en vervolgens, via tussenkomst van de autoriteiten, zijn ontvoerde broer te bevrijden. In deze optiek kon de commissaris-generaal dan ook wel

degelijk terecht besluiten dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers belagers zo roekeloos zouden te werk gaan en zich, ongemaskerd en zonder zich te vergewissen van verzoekers intenties, verzoeker thuis zouden opzoeken en inlichten van hun plannen. Waar verzoeker opwerpt dat hij nog steeds wordt gezocht daar recent een dreigbrief werd gevonden bij zijn ouderlijke huis, wordt opgemerkt dat dit een loutere bewering is die verzoeker op geen enkele manier *in concreto* staft. Aangaande verzoekers stelling dat het Sadr kantoor waarschijnlijk denkt dat hij is teruggekeerd – wat overigens een louter vermoeden is – omdat zijn vader bij de mukhtar een attest van woonst ging vragen teneinde het werk bij het ministerie van onderwijs terug te krijgen indien verzoeker zou terugkeren, merkt de Raad op dat de vaststelling dat verzoekers vader nu al regelingen aan het treffen is ingeval van een eventuele terugkeer van verzoeker naar Irak, toch wel vragen doet rijzen bij de ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging en bijkomend afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien blijkt nergens dat verzoeker nooit heeft verklaard voor het ministerie van onderwijs te hebben gewerkt, wel voor het ministerie van justitie (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 6).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de commissaris-generaal niet louter op grond van subjectieve overwegingen geoordeeld dat er kan getwijfeld worden aan de beweerde ontvoering van verzoekers broer. Zo blijkt uit de bestreden beslissing allereerst dat verzoeker onwetend bleek omtrent de problemen van zijn broer M.. Gelet op het feit dat verzoeker op dezelfde plaats was tewerkgesteld als zijn broer (stuk 4, gehoorverslag, p. 9) is het geenszins onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij duidelijke en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de problemen van zijn broer, die deze ten gevolge van zijn werkzaamheden zou hebben. De commissaris-generaal wees er voorts terecht nog op dat verzoeker geen tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd aangaande de ontvoering van zijn broer. *In concreto* wees de commissaris-generaal erop dat verzoeker enkel in staat was fotokopieën voor te leggen van het proces-verbaal van de verdwijning, van het onderzoeksrapport van de onderzoeksrechter en van een seining van de politie aangaande de verdwijning van M. gericht aan alle politiediensten. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven kon de commissaris-generaal terecht vaststellen dat verzoeker geen tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat M. wel degelijk de broer is van verzoeker. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de motieven op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

Dat verzoeker wel een krantenartikel heeft voorgelegd aangaande de ontvoering van zijn broer alsook een toelatingsdocument van de rechter om het betreffende artikel te publiceren, kan evenmin de motivering van de bestreden beslissing omvormen. Immers, zoals de commissaris-generaal reeds opmerkte, kan ook uit deze stukken op geen enkele manier een verwantschapsband tussen verzoeker en M. worden nagegaan. Het voorleggen van een krantenartikel in een originele krant toont bovendien enkel aan dat een artikel gepubliceerd is, maar is geen bewijs van de er in vermelde feiten. Een krantenartikel is geen officieel document en op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Dat verzoeker eveneens het toelatingsdocument van de rechter om het artikel te laten publiceren heeft voorgelegd, doet hieraan geen afbreuk te meer daar dit attest slechts een fotokopie betreft, waardoor het bewijswaarde ontbeert.

Overigens legt verzoeker tot op heden geen enkel begin van bewijs voor waaruit de verwantschap met M. blijkt. De door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde badges, attest van woonst van zijn vader, verblijfsvergunning van verzoekers broer in Amerika en een attest van woonst van verzoeker en de ter terechtzitting neergelegde foto, hebben niet alleen geen bewijswaarde gezien het louter fotokopieën zijn, doch wijzen evenmin op de verwantschapsband tussen verzoeker en M..

Ook het attest van gezinssamenstelling dat verzoeker voorlegde, betreft eveneens louter een fotokopie en is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor het document dan ook niet in overweging wordt genomen.

Wat betreft de per brief van 21 juni 2012 bezorgde stukken, stelt de Raad vast dat het evenzeer louter fotokopieën zijn, die dan ook geen bewijswaarde hebben. Ten overvloede wordt verwezen naar de bij de verweernota gevoegde informatie waaruit duidelijk blijkt dat Iraakse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. De door verzoeker bijgebrachte foto van het opsporingsbericht van verzoekers broer, vormt evenmin een bewijs van de verwantschapsband tussen verzoeker en M..

De Raad wijst erop dat documenten overigens slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit

hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker het geenszins merkwaardig acht dat hij het incident met zijn belagers niet gemeld heeft bij zijn oversten, rekening houdend met hetgeen gebeurd is met zijn broer en gezien de algemeen gekende praktijk van corruptie in de gevangenissen merkt de Raad opnieuw op dat naast het feit dat verzoeker geen tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende de verwantschap tussen hem en M., de commissaris-generaal op goede grond kon besluiten dat er kan worden getwijfeld aan de beweerde ontvoering en verdwijning van M.. Ook wees de commissaris-generaal er reeds uitdrukkelijk op dat op zijn minst kan worden verwacht dat verzoeker stappen zou hebben ondernomen om na te gaan of collega's reeds met gelijkaardige incidenten werden geconfronteerd, teneinde zijn eigen vervolgingsrisico zo goed als mogelijk te kunnen inschatten.

Het loutere feit dat verzoeker en zijn broer H. op de Amerikaanse legerbasis "Falluja" werkten, de documenten die verzoekers desbetreffend neerlegt én dat H. vervolgens, ten gevolge zijn werkzaamheden werd bedreigd door verzetsgroepen en naar de US emigreerde, toont geenszins aan dat verzoeker persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden op de legerbasis "Falluja" noch dat hij daaropvolgend, tijdens zijn werkzaamheden bij het ministerie van justitie, problemen heeft gekend zoals hij verklaart. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij in 2006 ontslag nam op de legerbasis "Falluja", nét om problemen te vermijden met verzetsgroepen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Sindsdien heeft verzoeker nooit persoonlijke problemen gekend met milities. Pas in november 2010 zou verzoeker problemen hebben gekend, doch verzoeker maakte nergens melding van enig verband met zijn voormalige werkzaamheden op de Amerikaanse basis "Falluja" en/of de werkzaamheden van zijn broer H. Bovendien oordeelde de commissaris-generaal uitdrukkelijk, en werd afdoende gemotiveerd, dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend tijdens zijn werkzaamheden voor het ministerie van justitie in "Rusafa 2". Dat verzoekers werkzaamheden voor het ministerie van justitie ("Rusafa 2") niet worden betwist, wil nog niet zeggen dat hij toen daadwerkelijk problemen kende met terroristen.

Ook het feit dat verzoekers broer H. problemen kende omwille van zijn werkzaamheden als tolk bij het Amerikaans leger, volstaat geenszins om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. De vrees van verzoeker moet gegronde zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118506). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen.

2.8. Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal vooreerst niet betwist dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst. Op grond van een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, "*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad*" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt echter dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. Met recht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De talrijke door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikels met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen net als het uittreksel uit een wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de e-mail van een medeoprichter van Iraq Body

Count en verzoekers uitvoerige kritiek op het beleid van de commissaris-generaal, geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikels ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Verzoekers stelling dat hij, gezien zijn werkzaamheden als ambtenaar, de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, kan niet worden bijgetreden. Uit de voormelde SRB blijkt immers dat overheidsambtenaren van hoge rang desbetreffend een doelwit kunnen zijn van aanslagen (SRB, p. 16). Verzoeker, tewerkgesteld als bewaker in een gevangenis, beantwoordt niet aan dit profiel.

Waar verzoeker meent dat het beleid van het Commissariaat-generaal aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden waardoor personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht een verschillende beslissing kunnen krijgen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, § 3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek om bescherming wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of van aankomst in België is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF